

Czwartek 17 listopad 2005

Środowisko/zasoby naturalne

58. podkreśla konieczność zintensyfikowania przez UE wysiłków w zakresie walki z ogromnymi wyzwaniami środowiskowymi toczonej przez ludzi biednych, których możliwości przeżycia są niejednokrotnie całkowicie uzależnione od zasobów naturalnych;

59. z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście niedawne, choć mocno już zaległe, zobowiązania Komisji do przejścia od słów do czynów w zakresie uwzględniania problematyki środowiskowej, a także umieszczenia strategii propagowania zrównoważonego rozwoju na jednym z czołowych miejsc swojego programu działań.

Wykonanie

60. wzywa Komisję do zawarcia w strategii dla Afryki szczegółowego planu wdrożenia z wyraźnie określonymi ramami czasowymi, szczegółową listą środków i zasobów finansowych, jakie należy uruchomić (łącznie ze zobowiązaniami finansowymi Państw Członkowskich) oraz wskazaniem różnych poziomów interwencji (lokalny, krajowy, regionalny, panafrykański) i ich roli, a także wskazaniem prawdziwego wspólnego mechanizmu nadzoru służącego do oceny postępów realizacji tej strategii (angażującego Parlament Europejski i UA);

61. nalega, aby plan wykonania obejmował całą Afrykę, w tym Afrykę północną, Afrykę Subsaharyjską i Afrykę Południową, dla których w chwili obecnej istnieją odrębne instrumenty (program MEDA, Umowa z Kotonu, oraz — w odniesieniu do Afryki południowej — Porozumienie w sprawie handlu, rozwoju i współpracy oraz program na rzecz odbudowy i rozwoju (EPRD), oraz aby rozłożono odpowiedzialność na poziomie Komisji, żąda, aby Komisja wskazała w jaki sposób będzie prowadzona koordynacja i dostosowanie w celu przyczynienia się do wprowadzenia celów ustalonych dla całego kontynentu przez UA;

62. podkreśla, że sednem propozycji zawartej w wyżej wymienionym oświadczeniu Komisji jest wykonanie obecnie istniejących krajowych i lokalnych programów, wyraża też żal, że nie przedstawiono w związku z tym nowych propozycji dla poprawy ich wprowadzania w życie lub przystosowania ich celów i zaprogramowanych działań do nowych priorytetów oraz że nie zaproponowano przeprowadzenia rewizji istniejących krajowych opracowań strategicznych oraz krajowych i lokalnych programów orientacyjnych jako konsekwencji niniejszego nowego dokumentu strategicznego i nowych wydarzeń w Afryce (w szczególności utworzenia UA i jej instytucji);

63. wyraża rozczarowanie brakiem ambicji zaproponowanych ram finansowych: Komisja przewiduje jedynie możliwość uruchomienia zwiększonych środków finansowych dla „okresu po dziewiątym EFR” i nie jest skłonna do dyskusji w sprawie możliwego umorzenia zadłużenia jako środków dla uruchomienia dodatkowych funduszy dla MDG;

*
*   *

64. zobowiązuje swego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi Państw Członkowskich, UA oraz AKP.

P6_TA(2005)0446

Wspólnotowa polityka rozwoju

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie wniosku dotyczącego wspólnej deklaracji Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji dotyczącej polityki Wspólnoty Europejskiej na rzecz rozwoju — „Europejski konsensus” (2004/2261(INI))

Parlament Europejski,

— uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów zatytułowany „Projekt wspólnej deklaracji Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie europejskiej polityki rozwoju — Konsensus Europejski” (COM(2005)0311),

— uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (CESE 1072/2005),

Czwartek 17 listopad 2005

- uwzględniając opinię Komitetu Regionów (CdR 224/2005),
- uwzględniając ocenę polityki rozwoju WE przez Europejskie Centrum Zarządzania Polityką Rozwoju (European Centre for Development Policy Management), Overseas Development Institute i Instituto Complutense de Estudios Internacionales (luty 2005),
- uwzględniając przegląd współpracy w zakresie rozwoju Komitetu Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD/DAC) Wspólnoty Europejskiej (2002),
- uwzględniając rzymską deklarację nt. Harmonizacji z dnia 25 lutego 2003 r. i paryską deklarację nt. skuteczności pomocy z dnia 2 marca 2005 r.,
- uwzględniając Deklarację Milenijną Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., określającą Milenijne Cele Rozwoju (MDG) jako kryteria wspólnie uzgodnione przez wspólnotę międzynarodową w celu zwalczania ubóstwa,
- uwzględniając kolejne raporty w sprawie rozwoju ludności sporządzane w ramach Programu Rozwojowego Narodów Zjednoczonych (UNDP),
- uwzględniając raport dotyczący Milenijnej Oceny Ekosystemu zatytułowany „Koszty utrzymania przekraczające dostępne środki: Walory natury a dobrobyt ludzki” (2005),
- uwzględniając sprawozdanie konferencji ONZ w sprawie handlu i rozwoju (UNCTAD) za rok 2002 zatytułowane: „Kraje najsłabiej rozwinięte — Uciec z pułapki nędzy”,
- uwzględniając końcowe deklaracje i wnioski międzynarodowych konferencji, w szczególności międzynarodowej konferencji w sprawie finansowania rozwoju (Monterrey 2002), Światowego Szczytu w sprawie Zrównoważonego Rozwoju (Johannesburg 2002), Światowego Szczytu na rzecz Rozwoju Społecznego (Kopenhaga 1995), III Konferencji ONZ w sprawie krajów najsłabiej rozwiniętych (Bruksela 2001), IV Konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (Doha 2001), IV Światowej Konferencji na temat kobiet (Pekin 1995), Międzynarodowej Konferencji na rzecz ludności i rozwoju (ICPD) (Kair 1994), posiedzenia specjalnego Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 1999 r. w sprawie przeglądu postępu osiągniętego w zakresie realizacji celów ICPD („Kair + 5”), sesji specjalnej ONZ Świat Przyjazny Dzieciom (Nowy Jork, maj 2002 r.) oraz Światowego Forum Edukacji (Dakar 2000),
- uwzględniając zobowiązania podjęte przez UE na szczycie w Barcelonie w marcu 2002 r. w przededniu konferencji w Monterrey,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 1 marca 2001 r. w sprawie komunikatu Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczącego polityki rozwoju Wspólnoty Europejskiej, ⁽¹⁾
- uwzględniając oświadczenie w sprawie polityki rozwojowej Wspólnoty Europejskiej przyjęte przez Radę i Komisję w dniu 10 listopada 2000 r. (DPS),
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) z dni 22-23 listopada 2004 r. i 23-24 maja 2005 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie roli Unii Europejskiej w osiągnięciu Milenijnych Celów Rozwoju ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2005 r. w sprawie poważnych i zaniedbanych chorób w krajach rozwijających się ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Europejskiej z dnia 29 października 2004 r. w sprawie Milenijnych Celów Rozwoju na lata 2000-2004 (SEC(2004)1379),
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego oraz Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 12 kwietnia 2005 r.: „Przyspieszenie postępu w realizacji Milenijnych Celów Rozwoju – wkład Unii Europejskiej” (COM(2005)0132),

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 z 1.10.2001, str. 130.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0115.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0341.

Czwartek 17 listopad 2005

- uwzględniając raport sporządzony przez Grupę Specjalną ds. Projektu Milenijnego ONZ pod przewodnictwem prof. Jeffrey'a Sachsa zatytułowany „Inwestowanie w rozwój: praktyczny program osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju”,
- uwzględniając wielostronne porozumienia dotyczące środowiska naturalnego (MEA) w sprawie zmian klimatu, degradacji warstwy ozonowej, różnorodności biologicznej, środowisk podmokłych, pustynienia, niebezpiecznych odpadów i trwałych zanieczyszczeń organicznych;
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A6-0319/2005).

Konsensus Europejski

1. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę trójstronnego oświadczenia w sprawie wspólnej wizji UE na temat rozwoju i podkreśla konieczność pełnego zaangażowania Parlamentu na równi z pozostałymi instytucjami za pośrednictwem procedury podobnej do procedury współdecyzji w celu znacznego przyczynienia się to do osiągnięcia celów większej spójności, koordynacji, komplementarności, jakości i skuteczności polityki rozwoju;
2. z zadowoleniem przyjmuje propozycję wspólnej deklaracji i proponuje, aby jej formalny status został uznany jako wiążące ramy polityki rozwoju w działaniach podejmowanych przez Unię Europejską i Państwa Członkowskie dla wszystkich krajów rozwijających się, w rozumieniu określenia Komisji Pomocy Rozwojowej OECD; ponadto wzywa do wyjaśnienia sposobu, w jaki wspólna deklaracja będzie odnosić się do instrumentów dla współpracy na rzecz rozwoju;
3. wyraża ubolewanie, że propozycja nie zawiera jakichkolwiek szczególnych oświadczeń w sprawie oceny skuteczności i wniosków wyciągniętych z pomocy UE oraz z oświadczenia w sprawie polityki rozwojowej (DPS) z 2000 r. i wpływu tej deklaracji na wspólnotową pomoc;
4. z zadowoleniem przyjmuje próbę wyrażoną w pierwszej części wyżej wymienionego komunikatu, by dojść do porozumienia w sprawie nadrzędnych celów i zasad pomocy UE; wzywa jednakże do większej jasności, przede wszystkim w zakresie priorytetów i sposobów polepszenia spójności i koordynacji współpracy UE na rzecz rozwoju;
5. z zadowoleniem przyjmuje próbę wyrażoną w drugiej części wyżej wymienionego komunikatu, by dostarczyć wytycznych do wdrażania polityki rozwoju na poziomie wspólnotowym; wzywa jednakże do jasnego zdefiniowania specjalnej roli pomocy wspólnotowej w oparciu o analizę jej komparatywnych zalet;
6. wyraża przekonanie, że aktualny sposób organizacji pomocy wspólnotowej na poziomie Brukseli, szczególnie w kwestii oddzielenia planowania od wdrażania, nie jest optymalny dla efektywnej realizacji polityki w zakresie rozwoju;
7. zwraca uwagę, że dotychczas globalizacja poszerzyła przepaść dzielącą bogatych i biednych i wzywa do wyznaczenia bardziej zrównoważonego rozwoju polityk rozwoju jako jednego z celów na przyszłość.

Cele i zasady

8. podkreśla, że ogólnym celem unijnej współpracy w zakresie rozwoju powinno być „ograniczenie i ostateczna likwidacja ubóstwa w ramach polityki trwałego rozwoju”; kładzie nacisk na fakt, że pojęcie ubóstwa jest wielowymiarowe — odnosi się ono między innymi do możliwości człowieka w takich dziedzinach jak konsumpcja i bezpieczeństwo żywnościowe, zdrowie, edukacja, prawo, zdolności komunikacyjne, bezpieczeństwo, sprawiedliwość społeczna, godność i godna praca;
9. zgadza się, że ograniczenie ubóstwa, stanowiące pierwszy krok do realizacji MDG, promowanie demokracji i dobrego zarządzania i poszanowania praw człowieka są kluczowymi celami rozwoju; podkreśla jednakże, że walka z ubóstwem będzie skuteczna wyłącznie wówczas, gdy zarządzanie środowiskiem i zasobami naturalnymi będzie się odbywało w sposób zrównoważony oraz gdy jednakowa waga będzie przywiązywana do inwestowania w ludzi, ze zwróceniem szczególnej uwagi na młodych ludzi i kobiety, przede wszystkim w zdrowie i edukację, oraz inwestowania w tworzenie dobrobytu, z naciskiem na takie

Czwartek 17 listopad 2005

kwestie, jak przedsiębiorczość, nauka i technologia, tworzenie miejsc pracy, poszanowanie praw pracowniczych, dostęp do kredytów, prawo własności i infrastruktura; kładzie nacisk na fakt, że poprawa sytuacji kobiet jest kluczowa dla rozwoju oraz że równość płci powinna stanowić podstawę wszelkich strategii politycznych;

10. popiera zasady partnerstwa, własności prywatnej i dialogu politycznego, jak również podejście do rozwoju oparte na poszanowaniu prawa; podkreśla znaczenie wsparcia dla wysiłków krajów partnerskich zmierzających do poprawy krajowych opracowań strategicznych dotyczących ograniczenia ubóstwa (PRSP) przy aktywnej roli parlamentów krajowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego; zaleca, aby główne zasady porozumienia o partnerstwie z Cotonou zostały rozszerzone na wszystkie kraje rozwijające się;

11. podkreśla znaczenie społeczeństwa obywatelskiego w krajach rozwijających się, jako usługodawcy oraz propagatora demokracji i praw człowieka i wzywa do wzmoczonego wsparcia potencjału tworzenia organizacji pozarządowych w krajach partnerskich; uznaje również znaczenie europejskiego społeczeństwa obywatelskiego, i w związku z tym wzywa do uproszczenia zasad obowiązujących przy udzielaniu projektom wsparcia, w tym wsparcia finansowego;

12. podkreśla potrzebę prowadzenia przez UE działań na rzecz demokratyzacji instytucji międzynarodowych w celu zwiększenia reprezentacji interesów krajów rozwijających się i ulepszenia demokracji, które pozostaje wspólnym interesem;

13. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że projekt wniosku ma na celu wzmocnienie monitorowania eksportu broni UE, aby zagwarantować, że wyprodukowana w UE broń nie jest używana przeciwko ludności cywilnej, oraz że zawiera konkretne kroki w celu ograniczenia niekontrolowanego rozprzestrzeniania broni strzeleckiej i lekkiej; jednakże wzywa również UE do przyjęcia odpowiedzialności za eksport broni w przeszłości i do nasilenia oraz przyspieszenia rozminowywania, a także programów rozbrojeniowych w regionach, w których miały miejsce wojny.

Najważniejsze tematy i kwestie

14. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki w celu osiągnięcia większej koncentracji przy utrzymaniu odpowiedniej elastyczności działania; wyraża ubolewanie z powodu braku jasnych priorytetów spośród przedstawionych tematów działań, zwłaszcza na poziomie wspólnotowym, i wzywa do wyznaczenia grupy celów, tematów działań i priorytetów;

15. potwierdza jak istotne jest poświęcenie uwagi prawom człowieka w procesie rozwoju, w budowaniu i monitorowaniu projektów finansowanych lub współfinansowanych przez UE;

16. podkreśla, że takie kwestie, jak zapobieganie i leczenie zakażeń wirusem HIV/AIDS, malarii i gruźlicy oraz wspieranie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, równouprawnienia płci i praw kobiet, ograniczenie zmian klimatycznych, reforma handlu, zapobieganie konfliktom oraz demokracja i dobre zarządzanie (z priorytetowym traktowaniem walki z korupcją) zasługują na szczególną uwagę, ponieważ brak skutecznego działania w ich zakresie może sprawić, że inne wysiłki na rzecz rozwoju pójdą na marne;

17. proponuje zwrócenie większej uwagi w ramach wspólnej deklaracji na następujące kwestie:

- wiele ubogich krajów pozostaje w tyle w zakresie realizacji MDG związanych ze zdrowiem; większość z nich potrzebuje pomocy w przygotowaniu na wypadek krytycznych sytuacji związanych ze zdrowiem publicznym, jak pandemia grypy; poświęca się również zbyt mało uwagi chorobom, w przypadku których brak jest dostępu do leków, lub badania nad lekami nie są niewystarczające; dramatyczny brak personelu medycznego, zwłaszcza w Afryce Subsaharyjskiej, co jest po części spowodowane drenażem mózgow, jest głównym problemem, który wymaga zarówno systemowego podejścia do kwestii zdrowia i rozwoju, gdzie priorytetem powinno być umacnianie systemu opieki zdrowotnej oraz badań nad zdrowiem, jak i większego wsparcia dla sektora opieki zdrowotnej oraz uznania za priorytetową kwestii wyników opracowań PRSP w zakresie zdrowia;
- parlamenty krajowe odgrywają tu kluczową rolę, dlatego też konieczne jest wsparcie w celu umocnienia i poprawy warunków pracy demokratycznie wybranych parlamentów, przy pełnym zaangażowaniu Parlamentu Europejskiego;

Czwartek 17 listopad 2005

- wsparcie ze strony wspólnotowej infrastruktury pomocy musi być lepiej wyważone, z mniejszym skoncentrowaniem na budowie dróg i z przyznaniem pierwszeństwa dostępowi do ICT, wody, energii oraz rozwojowi obszarów wiejskich;
- wspieranie równości płci i praw kobiet jako podstawowych praw człowieka jest istotne nie tylko samo w sobie, ale także jako kwestia sprawiedliwości społecznej; jak również jako środek do realizacji celów MDG i wprowadzenia w życie Pekińskiej Platformy Działania, Kairskiego Programu działania oraz Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet; zatem we wszystkich politykach UE i praktykach w odniesieniu do krajów rozwijających się konieczne jest wyraźne wprowadzenie kwestii płci;
- mając na uwadze zasadniczą rolę edukacji podstawowej oraz ochrony zdrowia, Państwa Członkowskie oraz pomoc wspólnotowa powinny koncentrować się na zasadzie 20/20 wprowadzonej przez Światowy Szczyt na rzecz Rozwoju Społecznego;
- kształcenie jest kluczem do rozwoju; jedną z największych przeszkód w odpowiednim dostępie do publicznego kształcenia w pełnym wymiarze godzin jest praca dzieci; każda strategia promowania kształcenia powinna zawierać działania zmierzające do wyeliminowania wszelkich form pracy dzieci;
- ponieważ większość ubogiej ludności wsi jest zależna od tradycyjnej gospodarki opartej na biomase, gwałtowne niszczenie lasów, zasobów morskich i rosnący brak wody w wielu regionach stanowią poważne zagrożenie dla życia setek milionów ludzi; wymaga to szeroko zakrojonych programów zalesiania, regeneracji ziemi, ochrony wód morskich i gospodarki wodnej;
- obecne systemy produkcji i konsumpcji prowadzą do rosnącej ingerencji w środowisko naturalne i stanowią długoterminowe zagrożenie dla dobrobytu społecznego; uboga ludność jest szczególnie narażona na skutki degradacji środowiska;
- kraje rozwijające się nie muszą powtarzać błędów w zakresie zanieczyszczenia środowiska popełnionych przez kraje uprzemysłowione, uwzględniając szeroko zakrojone wsparcie inwestycji w zakresie ekologicznie czystych i skutecznych technologii; podkreśla wagę zmniejszenia zależności od paliw kopalnych, głównie ze względu na negatywne skutki dla bilansu płatniczego, a w konsekwencji dla budżetu tych krajów;
- setki milionów ludzi jest niezwykle narażonych na klęski żywiołowe, takie jak trzęsienia ziemi, burze tropikalne, powodzie, tsunami lub gwałtowne susze; poważne klęski stanowią zagrożenie dla rozwoju; podkreśla, że MDG będą trudne do osiągnięcia w większości ubogich krajów dopóki w ramy strategii rozwoju i ograniczenia ubóstwa nie zostaną włączone programy obniżenia ryzyka klęsk, w tym systemy ubezpieczenia społecznego od klęsk;
- uznaje, że ubóstwo, opóźnienie w rozwoju i niestabilność państw tworzą warunki sprzyjające konfliktom i pojawianiu się nowych zagrożeń dla bezpieczeństwa, w tym międzynarodowej przestępczości i terroryzmu, ponadto uznaje konieczność, by w warunkach pokryzysowych rozwój, poza budowaniem instytucji, miał inną, szczególną rolę do odegrania polegającą na odbudowywaniu struktury społecznej i wspieranie procesu budowania pokoju i pojednania;
- zatrudnienie jest istotnym narzędziem i warunkiem w zwalczaniu ubóstwa. Dostęp do godnej pracy i poszanowanie podstawowych konwencji (MOP) powinny być zatem priorytetem.

Warunki udzielania pomocy, zasoby finansowe, skuteczność i spójność

18. docenia zobowiązanie do zwiększenia unijnego budżetu na cele pomocy do poziomu 0,7 % dochodu narodowej brutto do 2015 r.; zachęca do utworzenia innowacyjnych mechanizmów finansowania współpracy na rzecz rozwoju, jak na przykład międzynarodowych systemów podatkowych; podkreśla jednakże potrzebę znacznej poprawy jakości pomocy i je udzielania oraz istotną potrzebę poprawy sposobów oceny jej wyników i oddziaływania z wyraźnym odniesieniem do grupy wskaźników MDG; podkreśla ponadto, że należy przyjąć jeden zestaw kryteriów przyznawania pomocy wspólnotowej dla najbiedniejszych państw i społeczeństw;

Czwartek 17 listopad 2005

19. wzywa do zwiększenia części funduszy rozwoju przeznaczonych dla krajów o niskim dochodzie;
20. uważa, że inicjatywa w zakresie zadłużenia podjęta na rzecz głęboko zadłużonych ubogich krajów pozostawia wiele do życzenia; wzywa do anulowania długu krajom o stałym zadłużeniu, których rządy przestrzegają praw człowieka i zasad demokracji i inwestują zwolnione środki w odpowiedzialny sposób; podkreśla ponadto, że anulowanie zadłużenia nie powinno powodować niekorzystnych warunków polityki gospodarczej i powinno być uzupełnieniem oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA);
21. uważa, że niezbędne są bardziej energiczne wysiłki UE i Państw Członkowskich w celu wychwycenia niewłaściwie wydatkowanych lub niewłaściwie wykorzystywanych funduszy i rozdzielenie ich w sposób, który pozwoli na wykorzystanie ich zgodnie z ich przeznaczeniem;
22. nawołuje do określenia na nowo upoważnienia Europejskiego Banku Inwestycyjnego dotyczącego pożyczek zewnętrznych, dzięki któremu EBI będzie w pełni funkcjonującym bankiem rozwoju realizującym strategię UE na rzecz rozwoju oraz będzie mógł udzielać finansowej pomocy na rzecz publicznych inwestycji w dziedzinie usług i udogodnień użyteczności publicznej;
23. ubolewa nad brakiem spójności polityki rozwojowej w ramach UE, prowadzącym do wysokich kosztów transakcji, zwielokrotnienia pracy i utrudnień dla krajów partnerskich; wspiera wysiłki w celu poprawy koordynacji, harmonizacji i dostosowania sposobów planowania i dostarczania pomocy przez darczyńców, zgodnie z założeniami deklaracji paryskiej i wyraża przekonanie, że tego rodzaju wysiłki powinny się również czynić w przypadku krajów o średnim dochodzie narodowym; podkreśla jednakże, że proponowana wspólna deklaracja jest zbyt ogólnikowa w zakresie wdrażania jej założeń;
24. sugeruje, aby UE, w oparciu o własność kraju partnerskiego i strategię rozwoju, pracowała w celu ustanowienia ścisłej koordynacji działań Państw Członkowskich UE i wsparcia dla rozwoju udzielanego przez Komisję Europejską poprzez wspólne krajowe opracowania strategiczne i wspólne programy wieloletnie, najlepiej włączając do działania inne istotne dwustronne i wielostronne podmioty ofiarujące pomoc; wzywa do poprawy koordynacji i komplementarności poprzez dostosowanie działań do procedur budżetowych kraju partnerskiego oraz strategii ograniczania ubóstwa; zaleca ponadto przyjęcie zasady, że w wyniku konsultacji na poziomie krajowym maksymalnie 2-3 ofiarodawców powinny stanowić główne agencje w jakimkolwiek kraju partnerskim, a w zakresie poszczególnych zagadnień należy dążyć do jasnego podziału pracy;
25. podkreśla potrzebę, by UE i jej Państwa Członkowskie pozostawały w bliskiej łączności z organizacjami międzynarodowymi zaangażowanymi w działalność na rzecz rozwoju, jak Organizacja Narodów Zjednoczonych z jej funduszami, programami i agencjami i z włączeniem UNDP, oraz jak Bank Światowy i Międzynarodowy Fundusz Walutowy, w celu zwiększenia spójności unijnej polityki rozwoju i zapobieżenia nakładaniu się na siebie działań realizowanych zgodnie z celami ustalonymi na arenie międzynarodowej;
26. podkreśla, że celem UE powinna być lepsza koordynacja polityk jej Państw Członkowskich w ramach Banku Światowego oraz Międzynarodowego Funduszu Walutowego;
27. podkreśla, że Komisja nie powinna być postrzegana jako 26-ty podmiot ofiarujący pomoc w UE; należy natomiast określić i uzgodnić wartość dodaną pomocy wspólnotowej, ze szczególnym uwzględnieniem możliwości szerokiej koordynacji, komplementarności i spójności, skali pomocy wspólnotowej, bezstronnego wizerunku Komisji, jej pracy nad zarządzaniem, demokracją i prawami człowieka, jej roli jako podmiotu ogólnosiękatowego, jej ewentualnej roli jako umysłowego ośrodka europejskiej polityki rozwoju itp.;
28. przyznaje, że szczególne warunki pomocy narzucone przez podmioty ofiarujące pomoc, odzwierciedlające historyczne interesy gospodarcze podmiotów ofiarowujących pomoc, rzadko przynoszą wyniki; podkreśla jednakże, że ogólne wsparcie z budżetu jako preferowany mechanizm pomocy wymaga dalszej analizy i należy je rozważać jedynie tam, gdzie istnieją odpowiednie warunki i skuteczne systemy kontroli, np. poprzez niezależne komisje pod nadzorem parlamentów krajowych. Jeżeli tylko jest to możliwe, Komisja i Państwa Członkowskie powinny dążyć do przejścia od wizji pomocy dla projektów do ogólnosektorowego podejścia, a następnie do bezpośredniego wsparcia budżetu;

Czwartek 17 listopad 2005

29. wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi kryteriów, na podstawie, których oceniana będzie potrzeba wsparcia dla krajów rozwijających się oraz skuteczność udzielanej pomocy, statystyk dotyczących pomocy już udzielonej oraz systemu kontroli przewidzianego dla oceny skuteczności wdrażania pomocy, z myślą o dalszych ulepszeniach;
30. wskazuje na istnienie istotnych niedociągnięć w Komisji w odniesieniu do głównych kwestii takich jak prawa dziecka, równouprawnienie płci i prawa kobiet, niepełnosprawność oraz środowisko naturalne; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki poczynione w zakresie tej polityki, na etapie planowania, wdrażania i oceny i podkreśla, że w celu poprawy, sytuacja ta wymaga silnego wsparcia w postaci kształcenia i szkolenia personelu zarówno na szczeblu centralnym, jak i na poziomie lokalnym;
31. wspiera wysiłki w kierunku spójności polityki, które powinny zmierzać do zapewnienia, aby cele i wyniki polityk rozwojowych były wspierane, a nie podkopywane, przez inne polityki; wzywa do pilnego działania w zakresie szczególnie nieskutecznych polityk UE, takich jak handel, wspólna polityka rolna (WPR) oraz porozumienia dotyczące rybołówstwa; podkreśla wagę pomocy krajom rozwijającym się w spełnieniu europejskich norm bezpieczeństwa żywności, produktów i substancji tak, aby nie stały się one przeszkodą w dostępie do rynków UE; nadal wzywa do stopniowego zmniejszania, w okresie pięciu lat, wszelkich form wsparcia eksportu, włącznie z ukrytym wsparciem poprzez kredyty eksportowe, pomoc żywnościową, eksportowe przedsiębiorstwa handlowe, przymusową prywatyzację witalnych działów gospodarki oraz przymusową liberalizację rynków krajów rozwijających się itp.;
32. zauważa, że w ciągu minionych trzech dziesięcioleci najmniej rozwinięte kraje stały się importerami żywności netto i w związku z tym wzywa do zmiany w polityce rolnej poprzez nadanie priorytetowego znaczenia bezpieczeństwu żywności zamiast promowania nastawienia produkcji rolnej na eksport;
33. podkreśla, że polityka rozwojowa jest jednym z wielu narzędzi walki ze źródłami niestabilności, nie powinna ona jednak podlegać polityce bezpieczeństwa oraz, że każde działanie podjęte w ramach polityki współpracy na rzecz rozwoju powinno uwzględniać definicję ODA ustaloną przez OECD/DAC;
34. podkreśla, że polityka handlu międzynarodowego oraz odpowiednie warunki dla handlu w krajach rozwijających się są niezwykle ważne dla rozwoju; podkreśla zatem znaczenie wzmocnienia strony związanej z dostarczaniem pomocy, z uwzględnieniem rozwoju potencjału krajów partnerskich w celu umożliwienia im przekształcenia potencjału płynącego z handlu w mechanizm napędowy rozwoju; w tym kontekście, podkreśla znaczenie takich dziedzin jak rolnictwo i bezpieczeństwo żywności oraz zasadniczą rolę małych i średnich przedsiębiorstw;
35. uważa, że polityka rozwoju musi opierać się na uznaniu prawa państwa lub regionu do demokratycznego określenia własnych polityk, priorytetów i strategii w celu ochrony bytu oraz społecznych i gospodarczych praw własnego społeczeństwa, oraz że zasady te powinny być respektowane przez Komisję i Państwa Członkowskie;
36. przyjmuje z zadowoleniem rosnące przekonanie, że otwarcie rynków musi być ostrożnie stopniowane i podkreśla jednak, że zakłada ono prawo przysługujące krajom rozwijającym się do określenia rytmu i kierunków, jakie przyjmie liberalizacja handlu w oparciu o ich cele rozwoju;

*

* *

37. zobowiązuje Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-